

[Arbejdsministeren.]

forhold. Jeg vil gerne sige, at vi har været helt opmærksomme på denne problematik, men for ikke at forsinke indførelsen af sikkerhedstjeneste i titusinder af virksomheder ude over landet valgte vi at udsende bekendtgørelsen, som den nu er, og så gå i gang med bygge- og anlægsgagenes særlige problemer. De har været behandlet længe i et særligt udvalg, og efter hvad der er oplyst for mig, kan der ventes et resultat inden for et par måneder.

Så er der straffebestemmelserne. Det foreslås, at straffene for overtrædelse af sikkerhedsforskrifterne skal skærpes. Lad mig herom først sige, at efter gældende lov kan overtrædelser af loven eller de i medfør af loven udfærdigede forskrifter m. v. straffes med bøde, for så vidt forholdet ikke efter lovgivningens almindelige regler medfører højere straf, og allerede heri ligger, at f. eks. legemsbeskadigelse og uagtsomt manddrab kan føre til frihedsstraf. Men jeg vil føje til, at selv om spørgsmålet om straffebestemmelserne ikke særskilt er fremdraget i kommissoriet for arbejdsmiljøgruppen, der arbejder med disse ting — man kan nu engang ikke få alting med — har jeg bedt denne arbejdsgruppe om også at tage dette spørgsmål op.

Om lovparagrafferne vil jeg gerne sige, at jeg er enig i, at det kunne være ønskeligt at have mere koncise bestemmelser, der i højere grad udelukkede fortolkningstvivil. Forholdene i virksomhederne er imidlertid så varierende, og ændringerne i den tekniske udvikling sker som bekendt så hastigt, at det ikke vil være muligt i en lovtekst at opfange enhver situation. Derfor må det være sådan, at tilsynspersonalet i et vist omfang må kunne foretage en afvejning og vurdering af de forskellige forhold.

Hertil kommer, at en mere præcis udformning af lovreglerne forudsætter, at ministeren i loven får bemyndigelse til løbende at udstede mere detaljerede forskrifter i takt med den tekniske udvikling og den udvikling, som i øvrigt foregår på arbejdspladserne. Det er noget, som folketinget også var inde på i 1968, da loven blev revideret sidste gang.

Så er der spørgsmålet om arbejdslæger. I vor nuværende arbejderbeskyttelseslovgivning har vi kun hjemmel til at ansætte ar-

bejdslæger, der er arbejdstilsynets medarbejdere ved undersøgelse af arbejdssygdommes forekomst og årsagsforhold og i et vist omfang ved tilsyn. Hvis man skal gå så vidt — jeg skal ikke sige noget om på nuværende tidspunkt, om man bør gå så vidt — at pålægge arbejdslægerne de samme funktioner, som de praktiserende læger har, kommer man over i en række problemer, som har så mange facetter, at i alle tilfælde en arbejdsminister ikke alene kan tage stilling til dem, fordi spørgsmålet om, hvorvidt samfundets lægeordning fortsat skal hvile på familielægen eller ikke, kommer med ind i billedet her.

Der er nævnt et årligt helbredseftersyn, som vel i givet fald burde omfatte hele befolkningen og ikke bare arbejdere og funktionærer på virksomhederne. Det er heller ikke noget, som uden videre lader sig realisere uden overvejelser om hele den offentlige sygesikring og om sygehusenes kapacitet, og det rejser et hav af andre problemer. Jeg vil gerne nævne i denne sammenhæng, at LO under arbejdsrådets forberedelse af lovrevisionen i 1968 fremkom med et forslag om indførelse af bedriftslæger. Det forslag blev imidlertid trukket tilbage, og der har senere været forhandling mellem hovedorganisationerne herom.

Endelig vil jeg sige om arbejdslæger og bedriftslæger, at sagen er taget op til nærmere undersøgelse i arbejdsmiljøgruppen, der herudover vil behandle hele spørgsmålet om den arbejdshygiejniske og arbejdsmedicinske indsats med henblik på forebyggelse af ulykker osv. på arbejdspladserne.

Spørgsmålet om at forbyde anvendelsen af nye stoffer, maskiner osv., medmindre det kan bevises, at de er uskadelige, er jeg enig i er et meget vigtigt, men desværre også et meget vanskeligt problem. Der kommer stadig nye stoffer frem, hvis egen-skaber man ikke straks har fuld klarhed over. Måske kan vi nå et stykke ad vejen ved at få bedre regler om afprøvning, oplysning og mærkning. Men spørgsmålet har jo betydning langt ud over arbejderbeskyttelsesens område. Jeg er altså enig i, at det er vigtigt, at dette problem tages op, og jeg vil gerne sige, at det er med i det kommissorium, som arbejdsmiljøgruppen har som arbejdsgrundlag.

Jeg er også enig i, at ulykkesstatistikken